

Polítics, economistes, demògrafs i la gent que ve de fora (I)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 23 de juliol de 2023

Cada cop hi ha més catalans que voldrien saber quina és la política o, millor dit, quina és l'opinió dels polítics catalans sobre la gent que ve de fora per motius econòmics, més enllà del "Oh, benvinguts, passeu, passeu!"

Difícilment ens ho diran, perquè una tradició econòmica com aquesta amaga massa incògnites, molts interessos i massa secrets.

Fora bo que **els economistes que s'estimen el país**, aquells que no tenen por d'afrontar la ficció que ens explica el nostre règim, ens desvetllessin perquè Catalunya té una estructura econòmica tan rudimentària que precisa, com cap altre país lliure al món, l'arribada de centenars de milers de persones cada vint anys per poder tirar endavant. Potser Andorra ens emula en aquest sentit idèntic. També resulta curiós.

Veiem la freqüència de les arribades massives a casa nostra.

1923-1930 / 1955-1980 / 1996-2008 / 2019-?

Cada cop són menys creïbles les explicacions oficials que diuen que es fa perquè no tenim prou fills, perquè ens han de pagar les pensions, que hem de rejuenir el país. No valen perquè totes aquestes raons – importants, però ni indiscutibles, ni úniques – no han servit de res per pal·liar tots els problemes que deien que ens havíem d'estalviar. Sempre hi tornem. Probablement, existeixen altres motius i totes aquestes explicacions recurrents no han estat més que arguments de distracció massiva.

Caldria saber millor qui i per què s'ha generat l'hàbit de manipulació demogràfica que acabarà amb la catalanitat, que també és un tema rellevant. O potser ja no ho és tant el futur i perviure com a catalans? O potser ja no som un ecosistema nacional i cultural únic al món com a tal a protegir? I si no ens protegim nosaltres i creem les condicions necessàries perquè això sigui possible, qui ho farà? És un dilema per les forces dites nacionalistes / sobiranistes instal·lades a l'autonomia des de fa quaranta-tres anys que pel que observem ni se'l plantegen.

L'oficialitat ens assegura, com si es tractés d'una tradició, que aquesta arribada massiva és imprescindible. Gairebé és un bé de Déu. A la pràctica no ens resol mai res perquè, si està clar que cada cop som menys catalans, també és ben cert que també cada cop som més pobres, desmanegats i vivim en una societat més descohesionada. Els nouvinguts també ho pateixen i ho patiran, per lògica, primer.

A hores d'ara ningú no s'empassa les consignes *naïf* de *Som terra d'acollida* o *Som un lloc de pas*, com argument central de tot el desori després de comprovar la poca seriositat i el relatiu nivell moral dels que tot el dia pregonen bones intencions i, finalment es refugien en el pressupost públic, la seva verdadera pàtria.

La immigració no és la qüestió ètica amb la qual alguns ho volen justificar tot. La immigració és un tema de diners, està clar i, d'entrada, afegir gent al sistema productiu quan l'economia és sòlida no només és bo, sinó que és recomanable i necessari. Sobretot si això ajuda a millorar les condicions de vida als que s'incorporen sense empobrir la societat receptora com va passar al principi del segle XX, un atzucac del qual encara no ens hem recuperat amb el deteriorament de tots els serveis públics, ara més endarrerits que mai. No ens ho mereixem.

A Catalunya tot indica que aquesta qüestió és molt més confusa

que en altres països i que, a diferència del que succeeix a la majoria d'economies lliures i solvents, aquí tot funciona més aviat a l'inrevés. **Bona part de la immigració no ve per ajudar a la bona marxa de l'economia, sinó que sovint s'acostuma a utilitzar per ser-ne el motor recurrent.** Més gent en un mateix territori equival a més activitat econòmica i a un PIB global més elevat. I a salaris més rebentats. Sector immobiliari i turístic hi guanyen. L'empresa pública, també. Hi ha països, com Suïssa, Irlanda o Suècia que també han tingut un creixement notable, però, són sobirans i tenen estat propi i vetllen més per la cohesió.

Només ens cal fer una mirada panoràmica de la història del segle XX per observar que aquest és un fenomen recurrent. De tot això que expliquem, a més, ningú en pot parlar obertament, ni mostrar preocupació, perquè si ho fa amb el to i la música que no agrada al poder i a l'esquerra regional, té el perill de sortir-ne ben escaldat.

La pregunta que ens caldria fer per aclarir una mica aquest embolic és saber realment **a qui beneficia l'escalfament sistemàtic, periòdic i intensiu de l'economia catalana a partir del desplaçament de tantes persones.** I també, si existeix una manera de fer alternativa. Abans de citar els principals actors que decideixen com s'acata i com s'apliquen els criteris migratoris espanyols, val la pena contextualitzar el fenomen amb un parell de referències importants.

Cada dia se'n van de Catalunya, en direcció a Madrid (diuen, diuen, diuen) 60 milions d'euros del propi esforç fiscal –també del treball de la gent que ve de fora, està clar–, una xifra extraordinària que descapitalitza i empobreix sàdicament el país des de fa decennis, com es pot observar simplement viatjant per Catalunya. Aquests diners se'n van amb el vistiplau dels autonomistes que gestionen la Generalitat des de fa 43 anys. És massa temps per buscar excuses. Cada dia se'n van entre 50 i 60 milions d'euros que d'invertir-se a casa nostra –amb criteri i determinació, està clar– servirien

per desenvolupar moltes més polítiques socials d'aquelles que tot el dia alguns reivindiquen, i també demogràfiques, si es considerés oportú.

Amb una economia més sana i productiva, els salaris serien més elevats, la productivitat més alta i potser a molts joves, amb feina i sous dignes, els hi tornaria a fer més gràcia tenir criatures que comprar-se un gos, més enllà de les modes animalistes. Molts tampoc haurien de marxar fora.